

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ετησίᾳ. Καθ' ἕνα τὸ Κράτος δαχ. 15. Φεβρουάριος
Ἐκ τῶν Ἐξαετηρίων Φε. Χρ. 20 ἀναλόγως

Πᾶσα ἀπόδειξις πληρωμῆς μὴ φέρουσα τὴν ἀπογραφὴν
οὐ διενδυντὸν θεωρεῖται ἄκυρος.
Διὰ πᾶν δεῖ ἀπορῆ τὴν ἐφημερίδα ἀπευθύνειν ἀποκλει-
στικῶς εἰς τὴν Διεύθυνσιν.

Γραφεῖα καὶ Τυπογραφεῖα: Οδὸς Ἁγίου Συμεῶν.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΑΡΧΩΝ

ΤΗΛΕΓΡΑΦ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: «ΚΗΡΥΞ» - ΜΥΤΙΑΝΝΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ—Δ. Κ. ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ—ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΩΝ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ ΜΑΣ

Ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ μετὰ διετὴ περιπετειώδη βίον εἰσέρχεται εἰς τὴν κανονικὴν τῆς τροχιάς. Καὶ τὴν 12 τοῦ προσεχοῦ Ἰουλίου—ὡς βεβαίουν τὰ τηλεγραμμάτα— ἐπαναλαμβάνει ἡ ἀρχίζουσα ἐξουσία, τὰς ἐργασίας τῆς. Λέγομεν ἀρχίζουσα διότι ἡ Βουλὴ τῆς 31ης Μαΐου δὲν εἶχεν κἄν προοράσῃ νὰ κάμῃ ἐναρξιν ἐργασιῶν....

Ἡ ἐναρξὶς τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς ἐνέχει δι' ἡμᾶς, τοὺς κατοίκους τῶν Νέων Χωρῶν, ἰδιαίτερον βλῶς σημασίαν. Αἱ Νεαὶ Χῶραι προθύμως ὑποβλήθησαν εἰς βλῶς τὰς θυσίας, διὰ τὴν πλήρη ἐπικράτησιν τοῦ πολιτικοῦ προγράμματος ἐκείνου, ὅστις καὶ νῦν κρατεῖ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ τὰ ἡνία τοῦ Κράτους, ἀπέκτιθησαν ὠρισμένα δικαιώματα, δικαιώματα τὰ ὅποια πρῶτος διεκίνησε καὶ ἀνεγνώρισεν ὁ μέγας Κυβερνήτης.

Ἐὰν μέχρι τοῦδε αἱ περιστάσεις δὲν ἐπέτρεπον νὰ ζητήσωμεν τὴν διὰ νόμων καὶ ἄλλων Κυβερνητικῶν μέτρων νομιμοποίησιν τῶν ἀνεγνωρισμένων ἀξιώσεών μας, ὥστε ἀποτελεσματικώτερον νὰ αἰσθανθῶμεν τὴν διαφορὰν τῆς Ἑλλ. Διοικήσεως, σήμερον εἶνε πλέον καιρὸς νὰ ἐργασθῶμεν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν τοπικῶν μας ἀναγκῶν, πρὸς προστασίαν τῶν δικαίων μας συμπεροβόντων. Ποιοὶ ἔχουν καθήκον νὰ ἀναλάβουν καὶ νὰ φέρουν εἰς πέρας τὸ ἔργον αὐτὸ, τῆς νομιμοποιήσεως τῶν Λεσβιακῶν ἀξιώσεων γνωρίζουν βλοῖ. Ἐνδεχόμενοι πρὸς τοῦτο εἶνε οἱ Λεσβιοὶ βουλευταὶ. ἔχομεν κἀκεῖ λόγον νὰ ἐλλίπωμεν ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Λεσβιακοῦ λαοῦ θὰ φανῶν ἀντάξιοι τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ. Οἱ παρὰ τὰς διαφορὰς τῶν ἀντιλήψεων, αἰτινες τοὺς χωρίζουν δὲν εἶνε δυνατὸν ἢ νὰ περτανεῦθῃ ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν τὸ αἰσθημα τοῦ νὰ μὴ διαψεύσουν τὰς ἐλπίδας, ἃς ἐσπείρισεν εἰς αὐτοὺς ὁ Λεσβιακὸς λαός. Ποῖα εἶνε τὰ μεγάλα ζητήματα, ὧν τὴν λύσιν ἀπὸ μακροῦ ἀναμένει ἡ Λέσβος, γνωρίζουν οἱ Λεσβιοὶ βουλευταὶ. Καὶ ἔχομεν τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ μὲν ὡς θὰ ὑποστηρίξωσι οἱ βουλευταὶ μας τὰς νομίμως ἀξιώσεις τοῦ Λεσβιακοῦ λαοῦ. Νομίζομεν δὲ δὲν εἶνε ἀνάγκη γὰρ τοισίωμεν ὅτι ἐξ ἀκριβοῦς ἐπεὶ γὰρ ἡ διακρίσις καὶ λύσις τῶν καθ' ἡμᾶς ζητημάτων. Ἐὰν ἀπολώσωμεν καὶ τὴν εὐκαιρίαν ταύτην ἢ εὐθύνην θὰ βαρύνῃ ἀποκλειστικῶς τοὺς κ. κ. βουλευτάς. Καὶ ἔχομεν πάντα λόγον νὰ ἐλλίπωμεν, ὅτι οἱ βουλευταὶ μας οὐδέποτε θὰ θελήσουν νὰ φέρουν τὰ βάρη μᾶς ταύτης εὐθύνης.

ΑΝΤΙΔΑΔΟΙ ΣΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ ΤΗΣ ΜΕΘΗΣ

Ὁ εὐκαρῆς καιρὸς μὲ τὴν ῥοδοποιημένη ἀσφίνα, τὴν ἐγκαθίστανται εἰς δύο ζυγωματικά σταθίοντα, ὡς συνήθως, εἰς δύο μασέλλας ταύρου καὶ εἰς ἓνα σφίρπον ὀλοστρογγύλον, ἀπὸ τῆς ἐκκεντροῦ ἐκκενθόμενον ἀπὸ τὸ συνεσφιγμένον ἰσχυρῶς κολλίφρον—ὄνωμασι τῶν Ρώσων— ἀφίρει τὴν στοματικὴν εἰδικασίαν τὸν νὰ ἀργίηται καὶ νὰ ἐξηγῇ τὴν νέαν στρατιωτικὴν κατώστασιν εἰς τὴν ἀπέραντον πατρίδα.

Ὅπως ὅλα ἐκεῖ ἐπάνω εἶνε πελώρια καὶ πλούσια: τὸ Κράτος, τὸ χωρὶς, τὰ κτήρια, ὁ ὄρειος, τὸ κέλλιον, ἡ κελία, τὸ στίβιον, ἡ μπαγκιά, ἄλλα καὶ ἡ καρδιά, ἔτσι καὶ ἡ ἐλευθερία τοῦ ἔθνους εἰς τὸν τόπον καὶ εἰς τὸν στρατὸν, ἐπὶ τῆς ἀμετρίας. Ἐξήθη εἰς κρυφὸς κρυφὸς ἀκρόταν ἐπάνω εἰς ἀφύπνους ἐρημνόμενος ἀπὸ τὴν βίαν τῆς δουλείας. Καὶ ἡ ἀνάληψις δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γείνη τόσον γρήγορα.

Δι' αὐτὸ οἱ ἔνοπλοι ὄγκοι τῶν μετώπων ἐξαπείληθον κατὰ ἐκατομμύρια ἐπιπορόντες ἀποβόλως στὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀμύθη τῶν ἐπιπέδων τῶν, μολὲς ἠνέσαν δὲ τίποτε δὲν τοὺς ἐκάρτε πάλιν ἀθηροδόμενος μὲ τὴν ἀνάγκην νὰ σφίξουν τὸν πλῆθυν τῶν δι' αὐτὸ ὁ ἄλλοι μαθητὰ ἑνωσισίαν μίαν ἀφαιρῶν τῶν ἀπόλων, ὡστε ἔχοντες κερταίνου τῆς Ρωσικῆς δι' αἶμα ὁ στρατὸς ἀναγορεῖται στοὺς ὑποστράτηγους νὰ τοὺς δι-

λοῦν εἰς ἐνίκον, νὰ τοὺς καλοῦν «στρατιώτας» καὶ ὅχι «ἀδελφοὺς», ἢ τοὺς ἀκροῦς «ἐλευθέρους πολίτας» καὶ νὰ τοὺς ἰσπετεύουν—ἔστω— νὰ προσέλθουν εἰς τὰ γυμνάσια τὴν ὥραν τοῦ αἰτοῦ ἔχουν δεῦθεν νὰ ἐξαπλοῦθον, νὰ κλοῦν καὶ νὰ γείλωσιν.

Ἡ ἐλευθερία ἔπεισον ἐκεῖ ἐπάνω, ὅπως τὸ χιόνι: ἄμετρος καὶ ἀπελείωτος: διακρίσις καὶ δια ἐκκατάσθησαν ἀπὸ αὐτὴν. Ἀνερῆ ἐπάνω σταὶ στέπας, μέσα στὴν λιῶραν τοῦ καλοκαίριου, σαν μία γλῶσσά καὶ ὁμοσπῆ, εἰς τὴν ὅποιαν ἐξαπλώθησαν οἱ σάρανοι κελσοὶ καὶ κελόντια ἴδοντα καὶ δὲν ἐννοῦν πᾶν νὰ τὸ κουνήσουν.

Εἶνε λοιπὸν φυσικὸν καὶ λογικώτατον ὅτι συμβαίνει ἐκεῖ ἐπὶ τὴν Ἡ. Περσικὰ ἐπὶ τὴν Ἑλλ. ἐλευθερίαν: ὁ Βαλτῆρας δὲν ἐξορῶσεν ἢ δουλεία δὲν καταγαγῆθη. Καὶ ἄλλα πίνον..... πίνουσι οἱ ἀγαθὸι κερταίνου ἐπάνω εἰς τὸ πτωμά τῆς.

Εἶνε τὸ σταδίου τῆς μεθῆς. Μολὲς ἀρχίζει νὰ ἀφίγη τοὺς νηρῶντοῦρους. Πεντακόσια χιλιάδες στρατιῶται, ἀνανήφτες, ἔχουν ἔως τώρα ἐπιστρέψαι εἰς τὰ μέτωπα, φέροντες τὴν νέαν πανοπλίαν τὴν τῶν ἰστροπέων ἀπὸ τὴν προηγουμένην. Κάθε μέρα τοῦ περὶ ἀνάγει τὸν ὄγκον, ζαναγαμίζα τὰ κενὰ, συμπικνῶνται τὸ πῆλος τοῦ γίνετα ἀπόρητον τῶν πᾶσιν ἰστροπέων ἀπὸ τὴν προηγουμένην. Κάθε μέρα τοῦ περὶ ἀνάγει τὸν ὄγκον, ζαναγαμίζα τὰ κενὰ, συμπικνῶνται τὸ πῆλος τοῦ γίνετα ἀπόρητον τῶν πᾶσιν ἰστροπέων ἀπὸ τὴν προηγουμένην.

Ε. Ε.

ΕΙΣ ΤΑ ΧΑΡΑΚΩΜΑΤΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ ΕΝΕΡΓΩΝ ΤΟΥ ΕΠΙΤΕΛΑΡΧΟΥ ΜΕΡΙΜΝᾶ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ἄΝΔΡΑΣ (ΥΠΟ ΕΙΔΙΚΟΥ)

Ἦλθον πρὸ τῆς ἀφίξεως τῆς Ταξιαρχίας, διὰ νὰ διενδυνθῶν τὰ πράγματα πρὸς περιποίησιν τῶν ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι θὰ ἐστέλλοντο εἰς τὴν γραμμὴν. Κάθε Ταξιαρχία ἔχει ἰδιόκτον τῆς πύσθημα ὡς ἐπὶ τὸ κλειστόν, καὶ τὸ μέγα ζήτημα εἶνε αὐτὸ: νὰ προχωροῦν τὰ πράγματα κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως, καθὼς ἄλλως ὑπάρχει κίνδυνος νὰ παρελθῶσιν ἡμέρας πρὶν ἢ ἡ μηχανὴ τεθῆ εἰς ἐνεργείαν. Ὁ πρῶτος γειμὸν ἐδίδαξεν τὸν καθένα περὶ τοῦ κινδύνου, ἐκ τοῦ φόβου καὶ τῆς ἔγγραφας, τοῦ κινδύνου τῶν ξελαγισμάτων. Ὁ στρατιώτης ὁ ὅποιος ἔχει καταστῆ ἀνίκανος ἐπὶ ξελαγισματα, μένει ἀνίκανος ὡς ἂν εἶχε κτυπηθῆ ὑπὸ σφαίρας. Εἰς τὰ χαρῶματα, κάθε στρατιώτης ἐργαζόμενος εἰς ὑγρὸν μέρος, ἢ ἐκρησόμενος εἰς τὴν θέσιν του—λαοσπῆ θέσιν—φέρει μακροὺς ἄσπαστους ὑποβόλαιας, ἓνα εἶδος ἐλαστικῶν ποδημάτων. Φέρει ἐπίσης ἓν στερεὸν χιτῶνον ἐκ δερμάτος, φοδωρισμένο μὲ μαλλί, ὡς ἔνα μακρὸν ἐπενδύτην, τὸν ὅποιον δύναται γὰ φορῆ ἐπάνω ἀπὸ τὸ ὑποκάμισον. Ἐπίσης ἔχουν ἀριθμὸν κοπιῶν δεσμητῶν φορητῶν—εἶδος μουσαμάδων—χρησιμοποιούμενων ὅταν ὁ καιρὸς εἶνε ὑγρὸς. Ἀξιοματικὸι καὶ στρατιῶται ἐνδύονται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Τὸ μόνον διακριτικὸν τοῦ ἀξιωματικοῦ εἰς τὰ χαρῶματα εἶνε τὸ ἔσβησθαι του.

Ὅσοι βγάξουν τὰ φορέματά των, τυλίσονται εἰς κλινοσκεπάσματα καὶ ἀναπαύονται εἰς τὰ θερὰ δωμάτια, ἐνῶ ἄλλοι τὰ φορέματά των στεγνώνουν. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι διευθετήσεις διὰ τὸ τρίψιμον τῶν ποδῶν με μίαν παρομοιωσίαν κατὰ τὸν ξελαγισματοῦ. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ὅτι τὸ ξελαγισμα σήμερον θεωρεῖται κἄτι τι σπάνιον εἰς τὰ τάγματα, διὰ τὸ παρομοιωσῆ περιτομῆς τις θὰ διαταγῆ ἀσθηρὰ ἀνάγκη ἀπὸ τοῦ κατωτέρου στρατιῶτου μέρους τῆς Διοικήσεως τοῦ Σώματος. Ὁ ταγματάρχης κἀκεῖ παρτηρήσει εἰς τὸν λοχαγόν. Ὁ Ταγματάρχης καὶ ὁ Στρατιωτικὸς ἰατρός θὰ ἔχουν ἄσπῃ ἀπὸ τῶν Συνταγματάρχων. Κατὰ τὸν Ταξιαρχοῦ ἔχηται νὰ μᾶθη διατὸ ταγματάρχην δὲν τῆσαι τοὺς κατόνας τῆς ταξιαρχίας, εἰς τὸ τάγμα του, διότι ἂν αἱ δοθέντα διατάγματα ἐξετελοῦντο, τῆσιν τῆσιν ἀποπέσει δὲν θὰ παρονομιῶται. Ὁ Μέραρχος ἐκφῆσει τὴν λύσην του, ὅτι εἰς τὸ δεῖν τάγμα ἐσημασῆ κροσθία ξελαγισματος, καὶ τέλος ὁ Σωματάρχης συμπεριφέρεται μετὰ ψυχρᾶς εἰσωνείας πρὸς τὸν Μέραρχον. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ὅτι ἡ εἰδησις περὶ κροσθισμοῦ ξελαγισματοῦ ἀνηρῆται ὀλοῦς, ὁ καθὲς ἀποτρομοκρατεῖται, καὶ βλοῖ εὐχόνται νὰ μὴ εἶνε κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄνδρας τῶν.

Ἄλλο σπουδαῖον ζήτημα εἶνε ἡ προμήθεια θερμῶν φαγητῶν. Κάθε στρατιώτης, ἀκόμη καὶ ἂν ἢ θέσιν του εἶνε εἰς τὰ προχωρημένα ὑποδμήματα, λαμβάνει τοῖα ἐστὰ φαγητὰ τὴν ἡμέραν, καὶ ἔτιον ἢ καφεῖ ἢ ζῶμον κατὰ τὴν νύκτα, διὰ εἶνε εἰς ἀσθεσίαν. Τοῦτο εἶνε μεγάλη μεταρροθμία, ἐνῶ πρὶν βλοῖ οἱ ἄνδρες εἰς τὴν γραμμὴν ἔτρεπε νὰ παρασκευάζουν τὰ φαγητὰ των.

Ὑπάρχουν λοιπὸς ἀκόμη εἰς τὰς μάλλον προχωρημένα ἐκτασεις. Καὶ αὐτοὶ ἔτιον: διενδύνονται ἀπὸ τακτικὴν ἰδιαίτερον ἀθηροσίαν, ὑπεδύνουν διὰ τὸ ἔργον αὐτὸ. Τὰ φορέματα πλύνονται εἰς τὰ πλυντήρια τῆς Μεραρχίας, περὶ τοῦ 300 κομμάτια ἐτοιμάζονται καθε ἡμέραν.

Κάθε λουτῶν περιλαμβάνει ὀρισμένον ἀριθμὸν ἀνδρῶν καθ' ὅσον, καὶ εἰς τὴν βίαν αὐτῆ, ὅσαι καὶ ἡμερομηνία κατανομιῶται εἰς τοὺς λόχους. Οἱ ἄνδρες συνήθως ἐκδύονται εἰς δὲν δωμάτιον, ἀφίνου-

Εἰς μερικὰ δωμάτια ὑπάρχουσι κρεββατῆα πρὸς γρήσιν τῶν ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι ἐπιστρέφουσι ἀπὸ

ΑΠΟ ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΘΝΟΕΛΛΗΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΟΠΑΔΟΙ ΤΟΥ

ΑΠΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΕΙΣ ΚΡΗΤΗΝ ΚΑΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΚΑΙ ΑΥΘΕΝΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΡΑΜΜΗΝΗ ΑΠΟ ΑΝΩΤΕΡΟΝ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΝ

(Συνέχεια)

13η Σεπτεμβρίου

Την προίαν της 13ης μετέβη εις Χανιά ο αντιναυαρχιστάρχος κ. Παυλιανός, μετά υιόν άνθωμακικόν όπως αναλήθη την διοίκησην τού συντάγματος. Ολίγον δε μετά ταύτην μετέβη ελευρωσί εις τήν πλοίων «Πηνειός», εκ πολλών άνθωμακικών όπως κατοική η γραυτών εις τούς μη συμμεριθέντας τήν κίνημα ουν διέλθους τών τών σκοπών αυτών.

Την μεσημέριον της επομένης (14 Σεπτεμβρίου) ά εμβόλυνται άπαντες εις τήν άν βάρην της 2 όρας ένθα άπειρον πλήθος ένοπλιον μάς άνέμενε, και έκμην εις τόν κ. Πρόεδρον ός και τόν ναύαρχον Κωνσταντίνων άποθεωτικήν ύποδοχήν. Άπαντες άνειθόντες έρ' άμαζόν και άκοινοθύομεν όφ' έλου έλευτο τού έλλάου έξ ένθουσιασμού πλήθους δηγηθύνθημεν εις Χανιά ένθα έτερον πλήθος μάς άνέμενε και άνεδέχθη έλιους ένθουσιασμών άμέμπεροβλησμών και ζωηλοαυγών. Άπαν τοίσοι τού πλήθος συνηθροίσθη κάτωθεν τού έξώστου της οικίας εις ήν καθηθύνθη ο Πρόεδρος όστις έχων όξιά τών τών Ναύαρχον Κωνσταντίνων έδωκε τόν λόγον εις τόν κ. Ζηριδην όστις διά λίαν εύλόγων λόγων άνέπτυξε τίς της καταστάσεως, ποιήσας και λίαν άνασφάθησαν ής όλεθρίας ποιητικής, ήτις όπιτε τά τού τού μας κατά την τελευταίαν όμιλίαν, Είς τήν τέλος τού λόγου του, καθ' όν άπεκόμιστο έπί τών έλευσημιών ύπέρ τού Βενιζέλου και

τον μόνον δύο ώρας την ήμέραν, πρωί και βράδυ.

— Στρατιωτικός όμως σκοπός παρακολουθεί όλας τίς κινήσεις τού από άποστάσεως έκκοπιόντες βημάτων.

— Δύο φορές την ήμέραν εις επίσημη ύποχρεώσεως ο πρώην Τάσος νά έμφανίζεταί με τήν οξυγών τού εις τού παρόνθηρον τού δοματίου του, διά νά τόν βίβη ό κατάθεν φρονούν άξιωματικός.

— Γενική ζώνη στρατευμένην περιβάλλει τή άνάκτορα, όπου φρουρείται ή έκπατος Αδριατικορική οικογένεια.

— Τα παιδιά έχουν έξόδους χωριστά από τούς γονείς των.

— Κάθε μήνα παρουσιάζονται εις τή δικαστήρια της Γερμανίας τέσσαρες περί πον χιλιάδες ναυτοπλοίων καταγορευμένων έπί αιοροκρεβεία.

— Εως τώρα έχουν καταδικασθή 24 χιλιάδες τούτοισιν αισχροκρεβών έμπαρόν.

— Φεβρά μορφηγεμανία εκδηλοΰται και' αυτός εις την Γερμανίαν.

— Διαταγή τού Γερμανού ύπουργού τών Κοσμοετικόν έπιτάσσει εις τούς λατρούς, τούς φαρμακοποιούς και τούς άστυνομικούς άσπιθράν έταγορευτήν εις τήν χορηγίαν τού φαρμάκου τούτου.

τού Ναυάρχου και λίαν έλικαιρών παρατήρησαν και άνασφάθησαν άνέγνωσε τού έόμιμον ψήφισμα.

Ψήφισμα

«Ο Κρητικός Λόος συνελέθη σήμερον την 13ην Σεπτεμβρίου 1916 έν Χανίαις εις ένοπλιον συλλαλητήριον έπως διασκεψή ύπέρ της κίνουσεως της Πατριδος και λαζών ύπ' έψη, έτι ή μέχρι σήμερον άσκηθίσια πολιτική, παρά την έκπερασμένην γνήμην τού Ελληνικού Λαού και τά Συνταγματικά τού δικαιώματα άπομακρυνόμενα τού Εθ.ος; από τού πλευρον τών Ελευθεριζών άνάγματος, έν άνατοκρινεταί εβ ε πρός τας παραδόσεις αυτε προς τού φρόνημα αυτό.

Οτι ή ύβλα άσθη πολιτική ήπεθίσασε τού κράτος από της περιουσίας εις ήν ελεχεν άναριθμήσι δια δύο νικηθρών πόλεμων, εις τήν σημερινήν αυτόν άθλιότητα και έτι μίγιστον έρος της Ελληνικής Μακεδονίας κατέγεται ύπό τών Βουλγάρων, μέγιστον δε κίνδυνον διτρέχει ή Ελληνική Φυλή.

Αποφάσεις

Αναλαμβάνει και πάλιν εις χείρας τού τών έερδν άνών της σωτηρίας, και προς τόν σκοπόν τούτον.

Ψηφίζει:

Συγκροτεί Κυβέρνησην εκ τών Ελευθερίου Κ. Βενιζέλου και Παύλου Κουντουριώτου, άντιναύαρχου τού Ελληνικού Στέλου, εβ; έξουσιοδοτεί νά προσλάβουσι και τρίτον μέλος αυτης, να άναβηται εις τήν Κυβέρνησην ταύτην, όπως διά πάσης βυσίας και δι' όν μέσον ήθελεν αυτη άποπαράση, έπιδύση την σωτηρίαν τού Έθνους, παρά τού πλευρον τών συμμάχων υνάγματος.

Μετά τού ψήφισμα τούτο, λαβών τόν λόγον εβ Ελ. Βενιζέλος έλεγε τάδε.

Αγαπητοί συμπολίται.

• Έννοείς ποιο είναι ή γαρά και ποία ή συγκίνησις μου.

Σας ελεγχόσθε τίς μέρον τού έδοξου Ναυάρχου μας και εκ μέρος μου, ό ό τά αισθήματα της έμυσουήσως, τίς όστία διεπαθήσαν τού ψήφισμα ός.

Αιθανόμεθα μάλιστα άμφοτέροι, πείτα είναι οι ένθουσι με τας όποιαις μάς βαρύνει ή τιμητική έτιολή σας, τήν όταίαν προθύμως αναλαμβάνομεν.

Επειρήσθη μοι να έκπράσω την εύχην όπως τού Στέμμα, ένσω και την τελευταίαν συμγήν, άπαλασομήσαν καιών συμφορών και τιλλόμενον έπί κεφαλής τών Εθνικών άνάγματος, τραπή άποσοσιαστικής τήν ήδον, την όποιαν έλικαικούς έπιβάλλουσι τού Εθνικήν συμφορικήν.

Κατός δέι τά είναι ευχέστερος ήμιν

άν εύτως άποκατασθί ή Εθνική ένότης και τού Εθνος ήνωμένον άνιμεωσή τούς περιβάλλοντας αυό άκρότους.

Αλλ' άν ποσά την θερήν ταύτην εύχην ό άρχαίος της Εθνικής έλευρίας συνηθίη, ύποσάμει πρός: ύμιας τή άδφ ελευθέρωσιν πάσας τας φρογκας και ανιωματικας άννάσεις μας, εις εδδδδσον τού άγώνος, τών ός τών από κινουό αναλαμβάνου.

Η έλευρίς τού άγώνος: ούου και ή πιαθερά άόλοσος πάντων ήμώ, όπως άγαγόμεν ενδόν εις τήν πύρασ παρά τού πλευρον τών φίλων και τών κατό παράδων Προσπαθών άνάγματος τού Ελληνισμού, άλίως άγαγίζον οι ό έρ της έλευθερίας της Εδδδδθης και της άνεξαρτησίας τών μη-ών Εθών, έγγυώται την τελικήν νίκην ένιμαζίν.

Και με την αποδοχήν αυήν εις την τελικήν νίκην άνακαθίζω — Ζήτω τού Εθνος! — Ζήτω ό Εθνικός άγών μας!

Μετά την έλακοιουθίσασαν τόν άνω-έρω λόγον στρατιωτικήν παρθέλιαν εκ μέρον τού συντάγματος πεζικού, ού τών τών διοικήσιν άνέλεθον από της προεπαραίας ό άντιναυαρχιστάρχος γ. Πραυτιόπουλος Δ., μετάρθς ό κ. Βενιζέλος μετά τού Κωνσταντινου και τών άξιωματικών εις τήν Αόλην Χανίων, έδειχθή τά άπειρα πλήρη άννα ελορυσσαστα και εκ τών άπαρθέλιαν έόρων τού τώμου Χανίων, αναπαλάσαστα τά χίρας άμφοτέρον τών Κυβερητών μετά καταπασην, συγκοήτως και ένθουσιασμού.

(Υποσυβεί)

ΝΤΙ ΚΟΥΛΟΥΡ, ΝΤΙ ΚΟΥΛΟΥΡ

Από Ελευθεριζών έργημερία παραλαμβάνομεν έν μεταφράσει την κάτωθι έπίσημον διαταγήν τού άρχηγού Γερμανικού σώματος, εμπεθίσαν έσχατός έπί Γερμανού αλφ. αλφ. εις τού τού μέτωπον. Η διαταγή κανονίζει τού μετρώ τών ρόλων τών στρατιωτών κατά την καταστροφών της κηροπόλεως Μπανκούρ.

«Πρός: μια έργασίας(!) διά τού Μπανκούρ:

Είδικός διά τού Μπανκούρ νά προτιμηθί ή περιπέλιση από την δι' άνατινάσεως καταστροφών.

Την προίαν οι στρατιώται τού άνω λόχου υβ έκτελεσσοται τά κάτωθι έργα:

1ον) Οί προτιμώμενοι έστίας τυρέδες συναβαθίζοντες κορυμώ: δένδρων, τούς άποσας: τά περιγύσσου με πύσσον. 2ον) Ο σκαπανέος Πάσος μετ' ένός στρατιωτικού ή εβήν κόρπον εις πάντα τά ηγγάτια πλην άνδς; 3ον) Ο σκαπανέος Μπρ μετά 4 στρατιωτών ή κάθη έλα τά δένδρα.

Τά άπόγευμα ή έκτελεσσοται τά κάτωθι έργα:

1ον) Ο σκαπανέος Κάτιν μετ' τριών στρατιωτών ή συναβαροζή έπερική έύλα μετ' πίσσης έντός τών ειόνων. 2ον) Ο σκαπανέος Μπάλ σερ μετά 2 στρατιωτών ή μετ' αυτης έργησιμώς βλας εις τή ύπόγεια καθ' άν τρέπου ή τού ύποβελγί έλογαγός του. 3) Ο άνατιναχθί τού κηδωσστασόν τού Μπανκούρ.

Οί βαθυμφοροι ή άρυσσον τας θέσεις

οι τή λερά ένδύματά των και λαμβάνουσι καθαρά. Πεγνούν εις δούτερον δοματίον όπου υπάχρον σκάφαι ή ραντισήρες, και άφού τελειώσασιν τού λουσίμιόν των, έξέρχονται και φορβού τή καθαρά ένδύματά των. Οι λουτροί διαφέρουν ό εις τού άλλου, έφρσον αι θέσεις εις τας όποιαις θά προσαρμωσούν, τού έπιτρέπουν. Υπάχρον λουτροί με άριθμόν τινα μικρών δοματίων, και άλλου με μόνον έν δοματίον. Υπάχρον και λουτροί κατά τού Ρώσικόν σύστημα, καιωμένον από καναβόπανον έπί ύξυλινόν σκελετόν.

Ελαιτα έρχονται αι καντήναι, όπου οι στρατιώται εύρίσκουσι πολλά πράγματα νά άγοράσασιν, από χαρτιά γραψίματος, σιγαρέττα, σοκολάτες κλ. εις χογδονικας τιμάς. Η Μεραρχία διευθύνει τας ίδιαις της καντήνας διά ληρόν της, εις μεριάζς όμως μεραρχίας αι καντήναι διευθύνονται από τας Ταξιαρχίας ή από τού τάγματα. Τά κέρδη έπιστρέφουσι εις τούς άνδρας κατά ένα τρόπον ή άλλον, ή διά της άγορας μερικόν ποσάμιτων διά την εμύρωσιών των, ή διά της άγορας ποδοσφαιρών ή άλλων πραγμάτων, τά όποια εις εις ζήτησιν κατά τας όρας της άναπαύσεως.

Όλα αυτά έχουν θαυμασίαν έπίδρασιν έπί της υγείας και τού ήθικου τών άνδρών, οι όποιοι ύποχρεοΰνται νά έμμείνουσι εις αυτό άσπιθρός, άποτελεί και τούτο μέρος τού έργου τού έπιτελάχου, και πρέπει να τού έκτελή όσον δύναται καλύτερς.

ΕΙΣ ΟΛΙΑΣ ΓΡΑΜΜΑΣ

Ο ποίησις Αγγλος άεροπόρος Μπάλ, διάσημος πρώτος διά τας άεροπορικής του μονομασίας, έχει έως τώρα καταγράψη 32 έξοτικά άεροπλάνα.

— Τόν άριθμόν αυτών φέρει τού έπίσημον δελτίον, οι φίλοι όμως τού γενναίου άεροπόρου ισχυρίζονται ότι ό άριθμός πρέπει νά αυξηθί κατά δέκα ή δώδεκα άκόμη τοιάμιτων άεροπλάνα.

Η έντιμια του όφθαλμοί κυρίας εις τας προτιμώμενες μεθόδους της τακτικής και της έπιθέσεως τας όποιαις εφαρμόζει.

— Και οι Γερμανοί όμοιοι με την μεγαλύτεσαν εκτίμησιν διά τού έργον τού Αγγλου άεροπόρου.

— Μεγάλας έντιμίας σημεών εν κυρίας τά νεύματα Αγγλικά άεροπλάνα, όπερ έφρατα πάντα τών άλλων και ός προς την κινήσιν και ός προς την εύχέριαν τών κινήσεων.

— Ο έκπατος Τάσος της Ρωσσίας έλακοιουθί να φυλάσσει εις τού Τάσος Σέλο μαζί με τή άλλα μέλη της οικογένειας τού.

— Τού έπιτρέπεται νά κινήη περιπα

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ Ι. ΡΙΣΠΕΝ

ΥΜΝΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια)

Εκτός της όφαιότητος αυτης, έως δε χείαν αυτης, ήτι ούναμα και τέλει, άφού ή διοίκησις ήτο άποτέλεσμα εύχέριτας; Δύναται τις να ελπί, άφού και ό Αριστοτέλης; άναμφορι περί αυτου, δι, έπειδή και αυτών τών τρώων έξελέγοντο οι άφριστοι, εις τού πολιτεία τών Αθηνών άπληροσιν άκόμη χροιά άριστοκρατική. Όσοι τού μεγαλύτερον έπίδωμα τών δημοκρατικών είναι τού να καθίστασιν μιστοί. Ισχυρίζονται τινες ότι έν τού δημοκρατική πολιτεία ή άληθής αξία δέν συνίσταται εις την λογίη, ήτις έπισκοπεί αυτην. Προς άπόδειξιν τούτου έπικαλύθηται δι αι αβτοί οι Αθηνώσις είχαν τών έξοστρακισμών, διά νά απαλλάσασιν τών πολύ μεγάλων όλων έπρασών με τών Αριστοτέλην, διότι έβραμύοντο νά άνοισιν αυτών άνομαζόμενον «δικαίον».

Είς άλλές, έτι τού μέγας έμκρατίς έν

τú δημοκρατική πολιτεία, ίδίως παρά τή Ελληνική φυλή, τή λατινική, εις τας μεσογειους χώρας και εις την ίδιαν μας, πρέπει νά τού όμολογήσασιν. Αλλά τί σημαίνει; Τού τοιούτον δέν εινε ίσως τούσόν κακόν όπως φαντάσασιν. Τού μέγας εινε κακόν πείγμα, έστω. Αλλά και ή ζώνη την όποιαν άναμειγνύμεν με τόν άρτον δέν εινε κακόν πείγμα: εινε είδος; μα, ιός, ή όποια έχει κακήν όσμην και δυσάρεστον γεύσιν έν τούτοις διά της ζώνης; έπιτυγχάνεται ή κατασκευή τού άρτου; εαν δέν άπληροζέ ζώνη εν τού φαρμάμω, ό άρτος ήτι όγκος δυσπεπτος, χονδρός και άγευστος, όστε χραϊσάται ζώνη διά νά γίνη άρτος. (Χαιροκοπήματα).

Διά νά καταστή λοιπόν τού μέγας τούτου καλή ζώνη εις την δημοκρατίαν τών Αθηνών, και ό λαός νά μη ύποπέρη βλάπον έντυγούσασιν την άριστοκρατίαν, κάποιος ρήτωρ έσως την θαυμασίαν έμπευνη-

σιν, την όποιαν ούδεις μέχρι τούδε έσκέπη νά εφαρμόσθ εις τας δημοκρατίας τών νεωτέρων χρόνων. Η άνάγη δηλαδή της ψυχοφροσίας παιωλότη εις τας σπουδαιότητας περιστάσεις. π. χ εις τόν διορισμόν τών στρατιωτών, τών ναύαρχων, τών διοικητών εν πόλεμω συνεπώς εις την έκλογήν τών προσώπων μετά τών όποιων διεκινδύνουον την ζώνη των οι πολίται. Τούτοισ έξέλεγον μετά περισσήσως όσοιούς τούς πρόβους και τούς οικονομούς ύπαλήθους; δια τά λοιπά (τι έσοχος έμπευσισ), τά άφισον εις την τή χην των.

Μάλιστα ή τύχη άφραδίσε περί έλων τών ύψη εσών εν Αθήνας. Την έσφύ ταύτην ιδέαν την συνάλαβην ό Κλεισθένης. Μη νομίζετε τούτο ύπερβολικόν, εινε δε πολλά τά έπακόλουθα της έμπευσσεως ταύτης. Περιορίζεται κατά πρώτον την ραδιουργίαν. Ούδεις ραδιουργεί διά τού τυχερό. Προς ποίον να σαρψετε τας σκευωφίας τας; Οταν αναλάβητε ύπηρεσίαν νινά εκ τής δέν έξε ελεγοις τούς όποιους νά άνιμεωπήσθ εις διά τών κληρονομικών παρθέσις εις άφροδίσ απανών ή σιγάρα (εαν έπιτρέπεται να έκπερασθί τούτοιστάσας; περί τών Ελλήνων). Υπερφορμιν άκόμη τόσα έλλα πησοφική-

ματα της; εκλογής της γινόμενης καθαρώς διά τού τύχη. Αι έθουσία κατανομισται εις πολλούς, και έκαστος λαμβάνει μικρόν μέρος έξ αυτών. Ως οι όλοι άνεξορτέως δικαιοκούν. Άλλως ται αι ύπηρεσίαι αυται είναι βλαμύεται, διακοπών τούσόν ολίγον όστε δέν δύναται τις νά μείνη εις αυτας έπί ποίον χρόνον; δέν ύπ αρχε μέσον νά γίνη τις υπέρνοσ, διαν ή τύχη τών άόριος δι' έξ ή τρεις μήνας. Υπήρχον ετίσως σπουδαιότητα της ζωής και τιμητικήν έσομην, εις τας ότας διορίζεταί κατά τύχην διά μίαν ήμέραν (γέλωτες) Συναπώς, εις άπόλις πολιτής, έστω και πτωχότατος και άσημώτατος ήδύνατο να έλαχί νά διορισθί ήμέραν νινά εκ τής εις μίαν τών ύπηρεσιών τούτων. Φαντασθήτε δι παρ' ήμιν ό πρόεδρος της δημοκρατίας πα άσείη ατος χρόν, δύναται να διορισθί τούτοισ εις τής διά μίαν ήμέραν, και αυτών τών τρώων όλος ό κόσμος θά ήδύνατο να καταλάβη την προεδρικήν έδραν, εκ στος πολιτής με την σερτά τον. Εν Ελλάδα λοιπόν, πάντες ήδύνατο να κληρηθώσιν, εις ελεγον τούταιν έξουσίαν, άφού ή τύχη τούς τής έδρας. Δέν εινε λοιπόν τού πολιτεία τούτο το άριστοσύστημα της δημοκρατίας (γέλωτες, χαιροκοπήματα). (Ακόλο έτε

Ο ΚΟΣΜΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

Henri Lavedan

ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΕΣ ΟΡΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΛΕΥΚΕΣ ΧΗΡΕΣ

(Μεταφρασίς Δουκενιδούς. Ν. Κ. Ρ)

(Συνέχεια)

Αυτή η μόνη ευγενική και ευχάριστη μορφή να αντιπροσωπεύωμε τους άρρωσθίνας είνε η αϊτία που εμένα υπέρ του αδιαιρέτου ούτων.

«Και όμως παρ' όλα αυτά επειδή θέλωμα να αποδείξωμεν ότι εμένα είνε θείον να ενοηθώμεν τας ανάγκας του βίου και μερικά τών προκείμενων καθηόντων του... θα παραδεχθώμεν πως στα συνήθιστα χρόνια η άρρωσθια είναι άποδοθείσα είνε τόν έαυτον της με τόν θάνατον του μιλόντος ουζύγου της, έχει τόν δόκτωρα να τόν λησιμοποιή, χωρίς να τόν προσδώ, και να διαλέξη, ε αποκρίνεται στο άποσπαστικό, κάποιον άλλον σύντροφο για τόν δρόμον της ζωής... Αλλά από τότε είνε είνε, είνε τόν χαρακτήρα της, είνε τας ανάγκας της φυσικής της, είνε τόν άειμόν και τήν αντίστασι των δυνάμεών της... Και είνε άλλον έκείνος που φέρνει, άπέθανε από άσθενείαν ή δούτσχημα, θύμα κοινού νόσου. Δεν εζημιώθη με τίποτα τόν έκατο. Δεν υπάρχεν καί για εκείνος άκόμη που ή άπάλε α αυτή θίγει τίποτε τόν ίδιοτερον να εκπέτη, να τασθή, να λυπήση, να οερσοθή, να θανατώη και να εξάγη εξαιρετικό σκεπτικόν...

«Αλλά σήμερα, στήν έποχην αυτών που έχουμε τήν τιμήν να ζώμε, η κατάσταση άλλεται. Είνε ο πόλεμος! και ο μεγαλύτερος ο φριβεώτερος που έταραξε πού τόν κόσμο. Αυτός άλλος και άρρωσθί τον πόν. Υπερταμά τούς κανόνες τών άειμών, άπεγυμνά τόν στήθια και άπομορφώνει τόν πρόσωπον. Δι' αυτού τού λόγου, τήν έποχην, α πράξις είνε τόν μόνον και τόν πόνον των άρρωσθί και δύνανται αγράφως έκτασσει. Είλιπον μερικά από τούς χωριστούς συνάσαστους τών χρόνων της ερώνης. Οι άρρωσθίνοι του πόλεμου είνε σαρβαί. Η άρρωσθιαστική του πόλεμου έπείλει να γνωρίξη είνε πούτε, τί λέγει και τί είνε θέλει. Και αυτή η «εργαστήριον» κατά τήν αρχαιοελληνικήν έκφρασι. Όταν γάρ τήν έμπιστοσύνην της σάν άδρα που φέρνει και όρημν σίως κινδύνου, πρέπει έκείνος να άναχωρήση με τήν βεβαιότητα πως έχει λάβει καί καλύτερον ή τόν διαβεβαίωσι μιάς εθροστικής ά γάτης, χωρίς πούνη καί χωρίς βάν, μικρήν και πνευματικήν.

«Για τόν δινηθόν να πολιμήση και, πρέπει να εψη στήν καρδιά του τόν δόνα και τήν ήρω της ίδιας του. Μόνη αυτή η διαβεβαίωσις θα τόν δώση τόν θάνατον να καταρροήση τόν θάνατον. Κι' είνε πού, η τελευταία στήν τόν δά είνε φουσιώμετες από τήν έλπίδα και τήν παρηγορία πός θα εκπέση μέσα μας. Και τότε, όταν ή στήν είνε τόν πληροσύνον σίως καρδιάς μας τόν χέρου, τόν δέκα φορές ήρω, θα παρνοσασθώμε άδειχίως; Θα κρηθώμε με τόν σίδημα, τήν χωσκόπια των έλλίδων χωρίς όμα που εθεσασ από καά αία μας; Αυτό θα ή ο εαταίδες.

Ο άρρωσθιαστικός, μικρός μας επαλιώμενος σάν άρδόν της τιμής, είνε έρω, γίνεται ουζύγος μας. Για να είνε δοξασμένος άπεινάτι μας, δεν χρειάζεται να εκπέτηση και να προβάλλη τόν θάνατον στήν και να κάμη μεγάλα κατορθώματα, άρκεί που χηπήθηκε ενή έλπίθεσα είνε δύνανται να μας γάχη... Και αν έκτελεισε με ένα άνδρογάθημα που τόν δοξάει και τόν υπεραιώνη... είνε όρεμιας έμεις πόν άρρωσθί αντών κρηθίση; Οχι, δύνανται, είνε καί αυτό πού λέγο. Μας ήρω με ένα άλλος διόλου φυσικό τρόπο εας τόν θέτον, πού—χωρίς να τοιδναμη με τόν δώ του—προσπαθή τούλάχιστον να πλησάση. Η διαγοργή μας είνε χαραγμένη από τόν παρόδον της ζωής.

«Άρρωσθιαστικός τόν πόλεμον, όποιασδήποτε σίον κατόν της εφηγομίας, της τιμής, της άγάπης και της πίστης, κανόνα που δεν μοιάζει κανένα άλλον καί τόν όποιον οβιε δυνάμεθα, αλλά και οβιε θέλωμε να παραβώμεν. Εμείς που έχουμε άποσπασθί τούς έαυτους μας στήν σκοτωμένους σιγατιώτες, άρρωσθιαστών γάμον, και πένομεν χίρες, χίρες λευκές».

Ίδού, όχι, είνε λέγει ή Κόρη, ή θεμή και ή επεξηγήνη της όπτις ή Παρθενί κή κωδία πάλλει για ένα σιγατιώτη—επειδή ό; επί τόν πλείστον μίνα σιγατιώτη και μαζεύνη στήν άπόφασίν της—άλλο, ούκείται και φωνάζει στόν έαυτον της μίνα στήν ταραχήν και στόν ένδοσισισμόν του πάθος της.

Και όμως όστι τόν περισσώτερον νομίζει πός έχει δικαίον, τόσο τόν περισσώτερον σφάλει. Κρυμμένη από τήν παραφορήν της τούτε όσολας της, εζημιώνει σπαράσαν ιδέαν τού καθηκότος ή μάλλον τόν καθηόντος πός τόν σολομβάνει και τόν ζωστανάει ή φαντασία της; δια τας ανάγκας της σιγατιώτικας τόν αιδών έκείνο τόν καθηόν τόν κατ' έαυτον δικαίον και άμεινον δεν είνε τόν ίδιο της. Είνε πάντοτε ένα καθηόν, άσφαλές, αλλά καθηόν πλείον έκεί, της ζωής της. Είνε τόν μεγαλύτερον τόν πρόδιον; Οχι.

Τόν μεγαλύτερον καθηόν έχει τόν καλό να καθορίξει με πολλά και άπόλυτα σημεία που δεν εξισοβάται με τήν αντίστασι πού σιγατιώ, τόν φόβον και τήν πινραν που προσέχει, τήν έλπίη και τήν στενοχωριάν που επιβάλλει. Τόν πρώτον καθηόντι είνε έκείνο που δεν θέλωμε να πράξωμεν, έκείνο που δεν άρξασί και πού σιγατιώ περισσότερον από τόν άλλον. Τήν σιγατιώ κατά τήν όποιαν ένα πράγμα είνε παραδεκτό και υιοθετήθη από μας, παρ' όλο που ή ιδέα του μας άγροχέ και μας τρομάζει, τόν είμεθα βέβαιον ότι τόν δεύτερον έσπετε να άντιμετωπήθη και προσιμωθή. Αν μας άπορροσσει, είνε έκείνη μας επιβάλλεται. Και τόν πού τόν δούκοτον τόν έσπεσώμεν τόν πός συμπερι, αυτό είνε άπόδειξι πως άρξασίμε να τόν άποδηήσομε.

(Ακούουθι).

ΑΠΟ ΗΜΕΡΑΣ ΕΙΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΑΚΑΤΑΝΟΗΤΟΝ

Τόν άνέμενον. Ητο άλλως τε τόσο άρρωσθί. Και μόνον άποροσθί πός άρρωσθί να κάμη τήν έμάνισιν του. Πρόκειται περί τού αινώτου έρωτικού δράματος τόν έπαιον έννοσι να μας άπασχολή είνε φρισεμένας έποχάς τού έτους και τόν όποιον έφέντος είνε άξιοθρηνητός καθοσιστήσι.

Οι άναγνώσται τών εφημερίδων—και ός τού ύτους έννοσι τούς αγαθούς έκείνους άνθρώπους είνε όποιοι δεν άρροσθί μόνον είνε τήν άνάγκασιν τού έθρου και της περιροθίου «τελευταίας ώρας»—θα γνορίζωμεν ότι, ένας νεαρός κήρος κάτγινε πρό τινος είνε τήν λην σιγατιώτικην προσπέθειαν να φουσησέ δός σιγατιώ; μολύβου εξαιρετού ποιότητος είνε τή στήθη του δια τόν μάθημα μάτια κάποιας μικρούλας, ή όποια πρακτικώτερα από τόν νεώτερον αυτόν Βέρθερον, δεν ήδύνατο να έννοση τήν μονοπωλιακήν παρεχίην τών θελητήτων της.

Είμαι βέβαιος ότι ή αυτοκτομία είνε τόν καλύτερον τού έωτος και της ζωής θα σικενηθήσε πολλές τρυφερές κρηθίτες, και θα έκκαμε πολλά ματάκια να χάσταν γιά κάμψη όσα τήν λάμπιν των. Ίδού τί καταντή άνυπόφορον. Να θολώσου δός εθμορφα ματάκια για τόν άποσπασθί τού νέου θερινού φορέματος, ή δια καί παρόμοιον, τόν έννοσι. Αλλά ν' άφήςου, με κίνδυνον καταστροφής τού χρώματος τού προσώπου, τούς θέλους έκείνους σταλακτίας ν' αβλύκώσου είνε έλαφρός ριθίνους ή ύπόχρους παρείας, δια τόν άνόητον πρακτικώτημα ένός κηρού, ό όποιος έννοσι εν πληθει έκασθί αιδών να μμηται, τόν ήρωα μβιστοσθήματος που είνε θέλει τήν προμήμεν μας, ίδού τί καταντή άκαταόητον.

Είνε έποχην κατά τήν όποιαν έκαστημύρια γυναικών, έλων τών σωματικών έπαλάσεων και έλων τών άπορρώσεων άναμένον τόν παρακλήτων, ός είνε ή βιβλατί τόν μάνα εν τή έρώμη, και πού δεν είνε χόμεν παρ' τήν άφέρητην δυσκολίαν της

έκλογής, να φιλοδοξή κάποιος τόν στήθη του με μίχ σφαίρα για έσο μάθημα μάτια, μού φάνεται ός ή έσχατή άνοση. Καί τόν χειρότερον, να σκέπτεται ότι ο πόλεμος έξακούουθι άκόμη.

Ο Ρακοςυλλέκτης

ΟΤΙ ΒΛΕΠΩ

ΑΣ ΠΡΟΣΕΞΟΜΕΝ ΕΙΣ ΑΥΤΟ

Δύνανται να θεωρηθί βέβαιον πλέον ότι ή δημοτική μας γλώσσα εισηλθεν είνε τόν δρόμον είνε τόν όποιον παρημένον νωπίατα άκόμη τόν ίχνη της; πάλης τόν άντι πλέον μερδών, αί όποιον κατέστησαν γεγογός τήν έννοσίαν τού γλωσσικού μας ζήτηματος. Και ο δρόμος αυτός; δια τήν δημοτικήν ή γλώσσά από τήν Μακρόν δια τόν φθάση παντού. Τήν προσέχη άφείξιν της; τήν αιδανόμεθα δύναι με άληθίην αγάλλασιν και έτοιμα όμεθα δια τήν παντογούην ύποδοχήν της.

Ας προσέξωμεν όμως. Δεν άρξεί ή καθήκοντις της; διδασκαλίας; μιάς γλώσσης, χωρίς να ληφθί μέριμον δια τούς διδασκάλους αυτής. Ποιοι είνε έκείνοι είνε ή ποιοι θα σημεώσουεν είνε τόν μυαλό τών μικρών Ελληνοπαίδων τήν άγνήν Δημοτικήν γλώσσα; άπληλαγμένη ολόκληρωτικά; άπό κάθε ένοχλήτικόν σιγατιώτικόν και άπό κάθε άνοχην βαρβήριον; Ποιοι είνε έκείνοι είνε ό όποιοι θα άκούουθίσασί δια τήν διδασκαλίαν των τόν φυσικών βιβλίων της δημοτικής; γλώσσης, άνεπηρεάσασί από τόν διάφορον γλώσσας ύπο δάγματα είνε τας άνάσθους κρηγνάς τών δίδασκάλων της δημοτικής; Ποιοι θα άναλύσουεν τήν μεγάλην χειρονομίαν της εισαγωγής της Δημοτικής είνε τας σχολεία;

Ας προσέξωμεν είνε αυτό! Διότι ή κακή διδασκαλία της; θα μά; παρουσίαση μεθαστήν Ελληνας έδωσαν δια τήν επικρατήν της; Δημοτική; γλώσσα; ός; αυτοί τήν αντιλαμβάνονται άκριβώς όποιον είνε τόν παρνοσασθί τών γλωσσών «Γολαίος», «Λένος», «Αντιέντος», «Νορσός», «Παντός δήμου» γλώσσα» και άλλων.

Μονόφθαλμος

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

— Πάνω από τόν άγκυμαχί τών φυσικών άσπαστων χίνονται οι άφθίτες τού ήλιου, μιά τίποτε δεν μπορούν να σκαπώσουν. Οι άφροι τυμώζονται ψηλότερα, δύνανται ώς; αν ανελάσασί για όλα, τή σκοτεινή τους φιλοσοφία.

— Σάν τή σπασμοί, σάν τί μεθύσια, σάν τί διαγύσεις τελοσυμινές; σάς έδωσαν στό φθός έλότερμα λουλούδια, με τίς όγους τεμειμένες σισάρες; Γιατί τόν ένα στό άλλο, μού δίνετε τήν εικόνα τών μεγάλων έρωτικών παθών. Όσοι είνε; είναν και σάς άγγίζαν με άγαχική ψυχή, μού είνταν πός; μωρίζε σάν τή σάρμα εύνε χημένης γυναικας. Ω να μπορούντε κ' έγώ να σάς μυρλώ.

— Αγονίες μεγάλες, ποιός; θα μπορούσε να είνε; δάσει οε χαρτί ή οε μάρμορα; ποιός; θα μπορούσε να σάς άδράξει, άφου όταν περιάσιν κλειψόντες τόν μανί; Ω δε σάς άνιέχουτες. Αντικρηθίοντες; τόν φθός; σάς, τότε, γαλαβαίνουμα πός; είμαστε ή έντεπλώσιες μωρόθους έντασις. Τόν πόλν ή τίς φτηνογγορασμένες χαρές.

— Σάν άπό όλα, κρημιστό και σιγατιώτικόν και τρημίανμα. Ο κόμος, άπέροστος σταθμός άναχωρητών. Πού πάσι στή χαμηλή όμη; άποσπασθί. Δε φοβάται τήν νύξη; Μείνε, σ κοντά μου. Απλόκω τόν χέρου, —όλα σάν άμυός.—Χαίρετε, γαί ετε, είναν έμ. Κι' άφίνω τόν χέρου μου να έσει και να χαίδηται τόν πάντα. Άνεβασημίν στό ψηλότερο σκαλί της ζωής βλέπω τήν άτέλειστη πομπή τών άναχωρητών κ' ένα δάκρυ κλάει από τόν μάτια μου. Για κείνους; Για μένα; Δεν έξρω για ποιόν.

ΚΙΡΗΝΗ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΣΟΥ

Άφιος τόν όνειρά σου να γνέσκοντε και να περνώμεν τόν έσχατο άδελφώματι. Κι' είνε τήν στήν ή κλάνα έλπίδα σου, Γιατί—θα πέσουν κάτω πηλομύνα.

Άφιος τόν όνειρά σου να σκαπώζουε Τ' άγκυμαχί της άλθίθειας άνθηρίνα, Κι' είνε τήν άπόλυτην έπίθεσι τόν χέρου σου, Γιατί—θα γέρονε τ' άνθή μαρμαρίνα.

Άφιος τόν όνειρά σου, πάντοτε όνειρα Σίως κρημίνους της νύχτης ζωντανέμια. Κι' είνε τήν στήν ή άγάλη σου άγκυλή σου, Γιατί—θα τ' άφίρησιν πηλομύνα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΡΟΣΤΙΝΗΣ

Η ΚΑΡΔΙΑ

Άμα τόν μαυρό σόντροπο τόν ήλιο σκακινώσθη και τόν περφήνα βουναί κενή σκαπώση, τότε μαδούν τόν λούλουδα, αί κάρδιες δε μωσκοβόλινε, και τόν πούλα σίς κρημιστές γλώσσες πού δε λαλώτε.

Άμα και τή φτωχή καρδιά ή έλπίη τή μαρμήν τόν όροσφο λουλούδια της τόν δάκρυ της εζηρήνη, τότε σκαπώ ή δύστυχη τραγούδια πού δε γάλλει και ή καρδιά σου άνήνη τόν πούλα πού δε γυρτάει...

Και ή καρδιά μου σάλασε, τραγούδια πού δε λαλεί μόνον να κλάγη έμαθε... Ιερήμινος να χαίρησιν. Δίγλιον

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΡΑΒΟΥ ΟΗΘΙΟΥ ΚΑΙ ΜΕΣΤΕΤΑΚΑ

ΟΜΑΡ ΚΑΤΙΑΜ

Πάνω με κ' έποιος μ' άκούουθι σιγατιώ τόν όποιον έμεις όλο Για τόν θός τόν κρημιν μου ός; δύναι και μερδία Γιατ' ήξασί άπ' άρχής άδός, πός; σάν τήν θά πίνω Αλλόως άπασθί να θάλα και γούνη τόν βράσι!

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Υ. Υ. Υ. (Ενταύθα)— Άρξασί με καλή έκτασι της ζωής; αλλά τήν κατασπαράσσει με τόν έρωσ όμα. Τι θα πεί; είνε τόν έρωσ και τόν χησισίν; Αν ήζυε έμινση θα ήζυε καλή ή έκτασι. Ακούουθι.

Δίγλιον (Ενταύθα)— Αντιθέτως πός τήν Μόνασιν της γυναικας χαρικής τόν γράμ μου σάς. Αλλόως. Τι γίνεται ή Μόνασιν, ή χαρικήμνη πηλη σάς;

ΓΝΩΜΑΙ ΣΟΦΩΝ

Τόν σιγατιώτον ιδανικό είνε ο πολήτερος άνθρώπος. Τόν μυαλό τού πολήτερον άνθρώπου είνε; αιδά πού δε σασίσει. Είνε κατόν; και πηλοσπώθεια πού βρισκεται ν' αιδά πράγματα έκείνα και σκονισμένα να πηλοσπώται άκριβώτερα.

Οσνός Οβάτλδ

— Πάνω από τή νύχτα, πίνω από τόν θάνατο, και κάτω, βλέπω τήν άγνήν να χαράξω.

Ιερν

— Μόνον έκαι πού ύπόχουον τάφοι, έκαι και ή ζωή.

Νίτες

— S —

ΠΑΡΩΔΙΕΣ

Τόν σιγατιώτον ιδανικό είνε να μη έκρη κενή και διακός, αλλά τ' αλοσώματα (ήδανέμια! Οι Ελληνες άπ' αυτής; της ά όφως; είμαστε οι πολήτεροσθι άνθρωποι. Και τόν πούκαμώ μας είνε; (ήδανέμια!

— Πάνω από τήν νύχτα ήρόχουον πολλά μαυρά πρόματα. Και πίνω από τόν θάνατον ή στήν πού οι έξουνοι είνουον σά μάτια τών κωνάτων;

— Οχι, μόνον έκαι πού ύπόχουον έρωσ ήρωσ τών σιγατιώ. Όλοι μας σηκώουμε τόν μαρδόν τού μαρδόν και έμεις; δεν μας άναγώρξιν για Χριστούς!

Ο ΓΥΦΟΣ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ γρασίον μετ' άποθήρης είνε θέσιον κεντρικόν. Πληροφόρησι είνε τόν γραφεύμα μας

Mix. N. Τζοργιάς

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ & ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΣ

ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΜΕΤΑ ΧΕΙΡΟΥΡΓΕΙΟΥ

Οδός ΚΟΥΡΤΖΗ — Όρει 9-12 καί 3-6